

UNA VISITA A AQUALAND-BENIDORM

País de les aigües i de les cues

Llevant i Ponent són els noms de les dues paradisiàques platges de Benidorm. Des de l'any passat, però, pateixen la competència d'Aqualand, «el major parc d'atraccions aquàtiques del món», segons fa la publicitat. Una platja on cal pagar.

Vicent Martí

Som al fort del migdia. El sol d'agost deixa anar els seus atributs virils amb descordament de sàtir, impietós. Davant d'aquesta exuberància de claror bullent, recordar que ets a les faldes de la Serra Gelada —ironies de la toponímia— no fa sinó intensificar els regalims de suor que t'amaren, com una mar. Vist des de fora, el parer de les instal·lacions d'Aqualand —perfil de ranxo texà, color de terra cuïta— no t'ajuda gens a mitigar l'hemorràgia líquida. El paratge, des d'on torregen sobre Benidorm, ocupa, a més, el capdavant desbarbrat d'un barranc, entre tossals de pins escassos i escarransits, i d'un sotabosc crepitant.

Un panorama hostil a qualsevol ombra.

Tot i això —no és un miratge!—, darrere d'aquesta tàpia d'un roig extenuat, s'hi troba «el mayor parque de atracciones acuáticas del mundo», segons fa, amb la dosi d'exageració inherent al mitjà, l'eslògan publicitari d'Aqualand. Per accedir-hi (horari: 10 matí-8 vespre) només cal adherir-se a la primera de les cosmopolites cues que ens amenitzaran el dia, abonar 1.100 ptes. si ets un adult de més d'11 anys o 600 si ets un xiquet de més de 3, i ser comptabilitzat —última barreira— per una de les màquines controladores de persones (Jomi España).

Part dedins, la primera ullada és descoratjadora. El panorama que hi contemplem, pel que fa a botànica viva, és decididament hostil a qualsevol ombra. Palmeres xollades fins la predecapitació, margallons/ventalls, piters escadusseres, vares raquítiques i esfullades que mai no seran arbres,

són tota la flora que ofereix Aqualand als seus invitats, que no clients. Els rodals de gespa torrefacta que hi sobreviuen desprenen un malencònic halo de camp de golf abandonat.

Els àmbits d'ombra creats artificialment hi són més nombrosos, encara sort. A la dreta de la porta d'entrada trobem una ala d'edifici d'obra, d'una planta, compartimentada en: una foto-botiga («Alquile aquí su càmera fotogràfica o su vídeo» — en espanyol, francès, anglès), un caricaturista ultraràpid i aproximat, una dringaire sala de videojoc, una parada de premsa internacional (hi compre l'*Avui* d'ahir), una tendassa de *souvenirs typicals*, els relativament nets W.C. amb dutxa, l'entrada als vestidors del personal (200 fitxes en el tauler de control), dues cambres entapissades de guarda-robes automàtics, i un bar, amb para-sols de palmes color cafè permanentment embufandat per una filera de futurs parroquians assedegats. Un poc més enllà, retirada, la caseta amb la Creu Roja.

Tot d'aquests para-sols caribenys envolten, coronant una cèntrica llo-ma, una construcció quadricular amb aire de pagoda: és el menjador self-service on no dinarem, per 700 pta, dues coriàcies xulles de porc. Enfront, mirant la serra, cofant una niagareta escenogràfica, apareix, blanca, polida, somrient, bledana, casal d'humils virtuts i honrats amors, l'alegre

BERNAT MARI

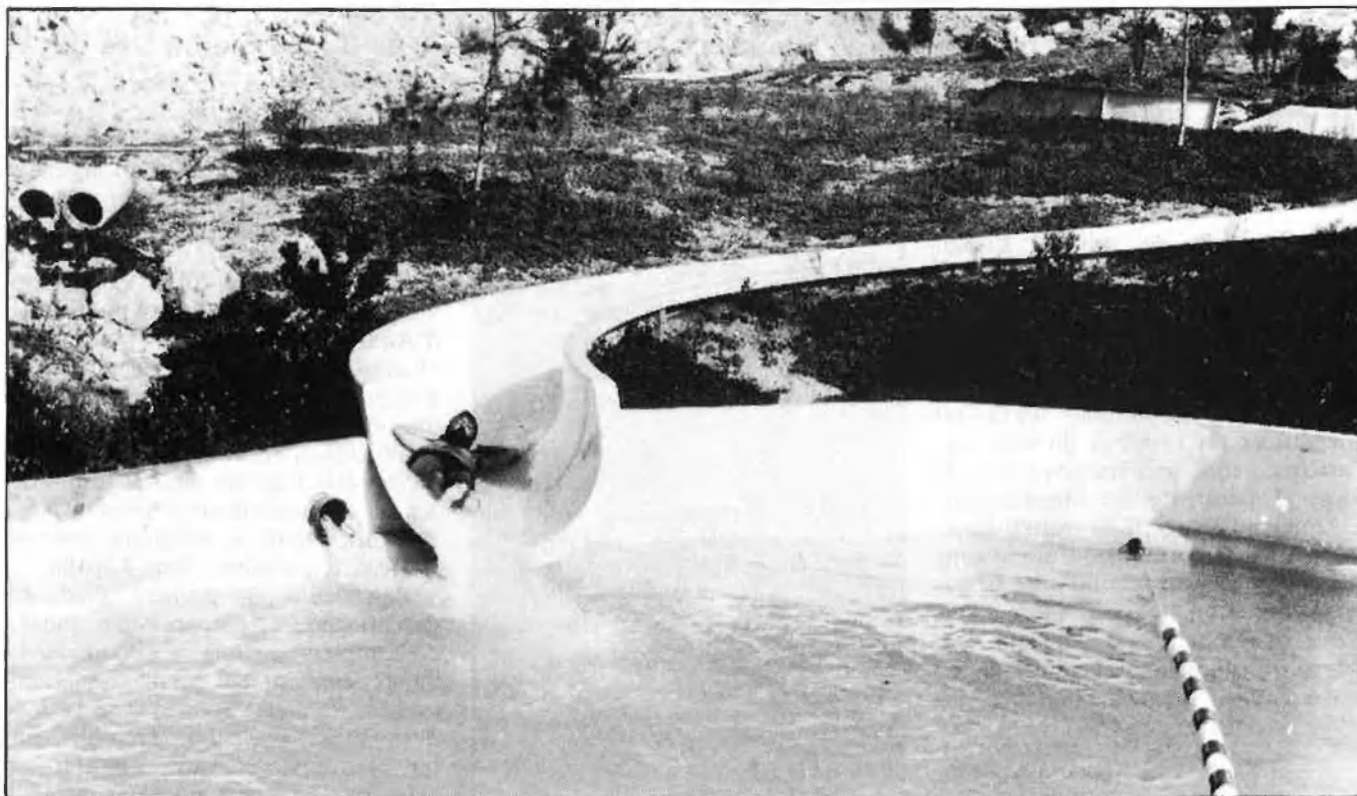
Joves tendrals, xiquets xisclaires, papàs ganàpies...

barraqueta valenciana. Com vos ho conte. Inacabada, destinada a no-sé-què, però una barraca valenciana. El detall seria entenedidor, si no fos colonial. Bolets de plàstic vora l'aigua, quioscos de begudes efervescents, ombrel·les unipersonals per als socorristes que seuen en una mena de cadira de fusta estil àrbitre de tennis, completen l'inventari de coberts més o menys ombrius.

El material humà més empés d'edat i panteixant busca un alé d'oratge da-

vall d'algun aixopluc, tots hiperpopulats. Amb tot, els sequaços del sol i de l'aigua —joves tendrals, adolescents granellosos, xiquets xisclaires, papàs ganàpies, mamàs patidores, adults ostentosos, dames estriades, cavallers ensacsonats...— en són majoria. I s'aboquen, fervorosos, damunt la geografia aquàtica que el parc els presenta, mentre són ganive-tejats per les ullades del sol. En són un fum i semblen ser feliços.

Dos tobogans de cinquanta metres

BERNAT MARI

Parc aquàtic/país eixut

Aqualand: Un projecte precipitat

Dissabte 29 de juny de 1985, tallava la cinta inaugural d'Aqualand el governador civil d'Alacant, Octavio Cabezas, ara destituït, amb l'ajuda de l'alcalde de Benidorm, Manuel Catalán Chana. Concloïa simbòlicament la diligent gestació que aquest magne projecte havia tingut. El 14 de juny de 1984 es confirma la compra de terrenys, 400.000 m² de terra en la falda de la Serra Gelada, propietat de la família Puchades, que entra a formar part de la companyia. Els socis majoritaris d'Aqualand España, S.A., són, però, francesos, capitals de la Costa Blava, representats a Benidorm per Robert Tabarot i Michel Salvador. La resta del capital està en mans de Six Flags, corporació nord-americana, especialistes en el ram.

El 2 de novembre del 84, l'ajuntament de Benidorm, en ple, unànimement, després d'uns tràmits legals accelerats, concedia al projecte Aqualand el qualificatiu d'obra d'interès públic i social. El gener del 85 obtenen el permís d'obres, i el 6 de juliol obren per primera vegada les portes al públic «El mayor parque acuático del mundo». En poc més de 4 mesos, 300 homes, treballant dia i nit, han dut a terme la faraònica obra: 400.000 metres cúbics de terra remoguts, 17.000 metres quadrats de formigó, 520.000 quilos d'acer, 70.000 metres quadrats de malla d'acer utilitzats, i han col·locat més de quinze Km de canonades i drenatges. 25.000 metres quadrats de platja i camins, uns altres tants metres de pàrking i de zones no excessivament verdes, 10.000

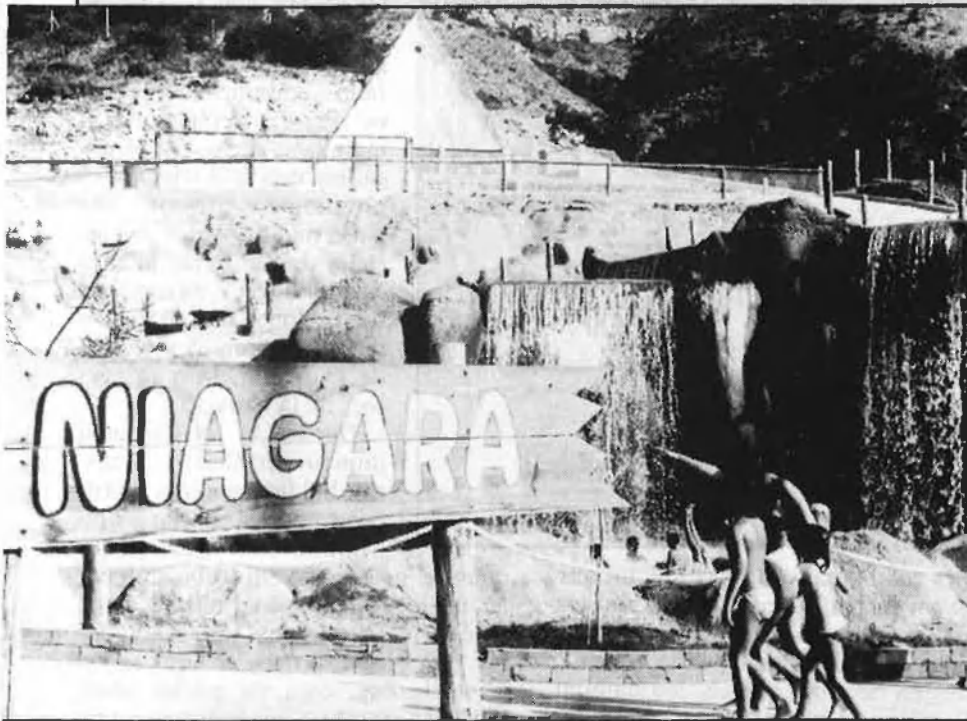
metres quadrats d'edificis i 20.000 metres quadrats destinats per a l'aigua, en són el resultat.

Dit d'una altra forma: una esponja. Aqualand s'ha engolit de finals de maig a finals de juny d'enguany 120.000 metres cúbics d'aigua. Benidorm potser en té prou i massa per poder dilapidar-ne, però els veïns del parc es queixen de les baixades sovintejades de la pressió, que es deixa a ell sense aigua. No són les úniques protestes. L'aglomeració quotidiana de visitants —entre cinc mil o sis mil de mitjana— propicia la congestió de cotxes en una zona ja prou densa per la presència d'enormes discoteques —Benidorm Palace, Nabab, Ciudad Patricia, urbanització residencial per a gent gran, pateix totes les servituds que aquesta disfunció provoca: sorolls, fums, embossaments...

A canvi, d'ací la premsa, la participació amb què s'ha realitzat el projecte, s'hi han invertit mil milions de pessetes, s'hi dona treball eventual a 200 joves, i Benidorm, una mica sapastre i ingenu malgrat tot, pot diversificar la seua oferta turística. Un país de les aigües en un país eixut, amb platges memorables.

rampa mullada. No correm, seguint les indicacions de cartells admonitoris, més amables en una llengua oficial que en l'altra («No corran/No running please»). Topem, en acabant de superar una estesa de cossos estenallats sobre gandules (Tumbonas/Chaise longue: 100 pts), amb el Surf Atlantic. En la part més profunda d'una piscina d'accés a peu pla, cada vint minuts, un motor remena-aigües, fabrica ones més aviat poc atlàntiques. La grandària de l'onada, l'escampada de banyistes que oculten la superfície líquida, no hi permeten cap expansió surfística. S'hi limiten a ser bressolats, encamellats en matalassos inflables, arrapats a la vora, pel delicat balanceig. Malgrat això, el socorrista ha parat el motor —ooooh unànime de decepció— perquè per a una senyora *mesetària* —«qué susto me he llevado»— el suau marejol ha estat un temporal de mar desfermat.

Tornem a travessar per un pont de

Blanca, polida, somrient, bledana, l'alegre barraqueta valenciana.

de llargària, quasi verticals, reben el profètic nom de *Kamikaze*. Els més audaços, prèvia escalada pedestre i inevitable demora gregària, llisquen avall —d'esquena, mans al bescoll, mos a la panxa, cul lacerat, ais—, entre polsim i esguits, fins a capbussar-se aparatósament en una petita piscina. Els obesos sòlids hi alcen autèntics colls de mar. Tots trauen el

cap de l'aigua amb un somriure esglaïat, que sovint esclata en un riure sanglotant. «Una altra volta, una altra volta», s'exclama un xiquet, poc més que un cullerot, agafant de la mà el mig infartat pare. Les joves se n'ixen, del tràngol, amb dignitat i amb el darrere del banyador enclotat entre les anques.

Davallem de sud a nord per una

Riuet o canal, sense piranyes.

fusta, model rústic, l'**Amazonas**. Amb aquest emfàtic nom és batejada una mandrosa correntia d'aigua que encercla el Surf Atlàntic, a tall de fossat casteller. Un riuet sense piranyes, cocodrils o indígenes minvacaps. Un canal on parelles petoneres, famílies nuclears inofensives, madures nereides marcades per la vida i per les vacunes naveguen negligents. (No zambullir-se/No diving please), no fóra cas que els torbeu...

(«Los niños pequeños deben ir acompañados de un adulto/Small children...») m'interromp l'anotació una nímfula criptoadult, cabell ros blat, ulls blaus maresos, el nas xop de pigues, que em demana què en faig, amb aquella llibreteta i aquell bolígraf. «¿Ha-blas-es-pa-ñol?», continua, articulant com si ella no en sabés massa. «Psée», que dic jo. «¿Ets valencià? Jo sóc d'Oliva. ¿Estàs tocat de l'ala, o què? ¿Per què ho apuntes tot?» S'esmuny, sense esperar resposta, escales avall, escortada de xicalla addicta.

Procedien del **Solete Olímpico**, una reserva per als més menuts, patrullada pels papàs i mamàs més lloques. Enmig d'una platgeta gens profunda, s'hi dreça una mena de temple, més que grec, egipciac, conformat amb peces com de joguet de construccions de fusta. Peces groc canari, verd lloro, vermell escamarlà. Darrere i davant de la punxeguda façana, ponts de corda Indiana Jones, anelles enfilades i tarzanístiques, engronsadores fetes amb coberta de roda de cotxe, envisquen tot de xiquets. Des de dalt d'una gàbia de xàrcia elevada s'entremetralen amb rajolins d'aigua els

més rambonians, ahora que un altre eixam furoneja dins d'un laberint emmallat, amb caixons escafàndrics en cada cantó, excitats per la contínua cortina de pluja que els cau damunt. Com una cresta líquida de gall, un espargidor multibraçat i convuls arruixa, entre una frenètica piuladissa, l'escolania pagana, molla. Somica i tremola, arrupidet, Sebastien, un polllet francès.

Alcem la vista i ens sobta un estrany espectacle. Grimpa serra amunt, per un camí alzinat, una incessant i ascètica cadena de condemnats a treballs forçats. Cadascun d'ells transporta, penjat del coll, una espècie de donut fúnebre i gegantí.

L'estampa és tant de camp de concentració que els altaveus del recinte no s'estan d'emetre la xiulada melodia del Pont sobre el riu Kwai. Les aparències enganyen, i a Aqualand, encara més. La processó és d'ardits banyistes. Joves de pell tibant i parlar babèl·lic fan via costera amunt amb entusiasme de *boy* o de *girl-scout*. Arrosseguen pneumàtics negres de trailer. Pretenen llançar-se ràpids avall a bord d'aquests rais inflables. Arriben al capdavant regolfant de tant en tant. Els herois són retratats: «Poneros guapos que os vamos a sacar de cuerpo entero».

La tènica de gent que espera a fer-ne ús, dels **Ràpids**, s'arremora i mig desfà quan esclata l'avalot. Ràpidament, s'enfileren de nou, no siga cas que hi perden tanda. Un xicot francès, en un plus de raça, ha colpejat, amb el cap, un socorrista (Para su seguridad obedezca siempre al socorrista). Acut, alertat per la ràdio portàtil —Optimus—, un guàrdia de seguretat de l'empresa. Gorra blava de jugador de beisbol, porra i revòlver, milhòmens. Massa escarafallós, embolica més la troca. Per fi, s'emporta emmanillat, entre els ahucs gèl·lics dels seus *copains*, el presumpte agressor. Un paisà madur d'edat, mitjarialla de tintorera, bigotet subratllador, ulleres de sol, rellotge d'or, que em recorda algun personatge de Giovanni, se'n fa càrrec, de la situació.

Declina el sol i el meu ímpetu periodístic. Socarrat, baldat, esperant inútilment poder parlar amb Marita, la relacions públiques del negoci, no em trobe amb cor de fer-los de guia en l'última etapa d'aquestes diversions tan esgotadores. Tot plegat, a més, el **Zig-Zag** i el **mini-Zig-Zag**, com els gràfics noms indiquen, també són tobogans, encara que amb un desplegar-se caragolat, torturador de l'instint de conservació. Si hi van, ben segur, hauran de fer cua, però es podran entretenir amb l'estentori entregent dels italians, o amb les caldes mamelletes de les nòrdiques, o amb les perfilades quilles centroeuropees, o amb la descarada desimboltura dels autòctons, o amb la ingent quantitat de fills de Castella: «Parlem-li del mar, germans» ens feia, càndid, Maragall. □